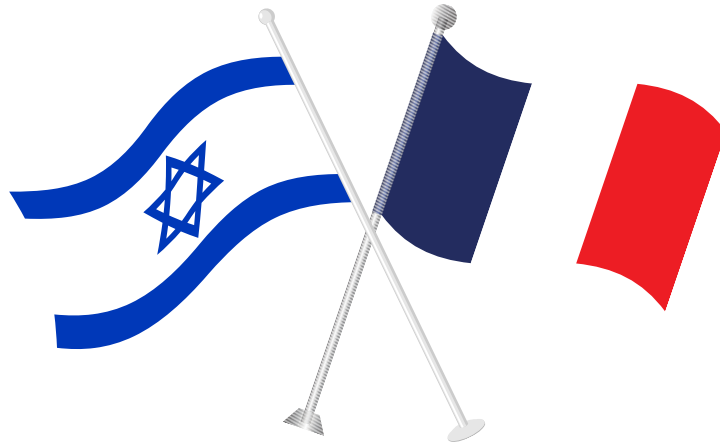

יומן מסע של המשלחת הפרלמנטרית הצרפתית בישראל

נסעתי לישראל עם משלחת של עשרה חברי הפרלמנט הצרפתי מקבוצת "רנסנס" בליווי ראש הממשלה הצרפתי לשעבר, מנואל וולס, להביע את תמיכתנו לאחר מתקפת הטרור שפקדה את ישראל.

הרגשנו שבחובתנו להגיע לישראל ולצעוק את הכאב שלנו לכל העולם, אך גם ובעיקר כדי להראות לישראלים ולעם ישראל בכלל שבחרנו בציביליזציה אל מול הברבריות, בדמוקרטיה אל מול הטרור, באנושיות אל החייתיות, באור אל מול החושך.

במשך יומיים של מסע הסולידריות, פגשנו את משפחות הקורבנות, את שגריר צרפת בישראל, את ראש עיריית שדרות, את נשיא המדינה וגורמים אחרים בתחום הפוליטי, האינטלקטואלי והאזרחי. הבענו את תמיכתנו ללא פשרה מול השנאה והאלימות ששום מאבק לא יכול לסלוח ולהצדיק.

החלטתי לכתוב יומן מסע במטרה להציג את מציאות הזוועות שהיינו עדים להן. הנה הוא.

Caroline Yadan

יום שני 16 באוקטובר, 8.15

בסיס צבאי 'שורה' בדרום תל-אביב שהפך למוקד לזיהוי גופות הקורבנות שנערמות במכלים גדולים ומקוררים. האלוף במיל" אוליביה רפוביץ. מלווה אותנו.

327 גופות של נשים, גברים, ילדים, זקנים, תינוקות שטרם זוהו בגלל שהם נשרפו, נשחטו, נגזרו לחתיכות, רוסקו בגזרנים, או שראשם נערף.

הזיהוי מתבצע בשלבים, לפעמים מחתיכה קטנה של חלקי גוף שמאפשר למשפחות המיואשות הכה רבות לזהות את יקיריהם.

מטרת המחבלים הייתה להרוג כמה שיותר אזרחים, לאנוס כמה שיותר נשים, ללא הרף ולא משנה גילן.

זה בלתי נתפס.

ילדים התגלו מחובקים ושרופים חיים, נשים הרות נקרעו, נשים מבוגרות נאנסו וכרתו להן את הראש. קוראים לזה פוגרום. הברבריות והפראות של החמאס.

מטרת המחבלים הייתה להרוג כמה שיותר אזרחיים, לאנוס כמה שיותר נשים, ללא הרף ולא משנה גילן

יום שני 16 באוקטובר, 12.15

אנו מגיעים לכפר עזה

.הקיבוץ מרוסק

אנחנו שומעים יריות ברקע. עזה נמצאת. שני קילומטרים מכאן

אנחנו לובשים אפודים וקסדות.

שישים ותשע גופות התגלו כאן, כ-10% מכלל אוכלוסיית הקיבוץ שמכילה 700 נפשות.

הקיבוץ היה פעיל שלום ופיתח שיתוף כלכלי עם שכניו העזתיים.

מפקד צבאי מספר לנו על תינוק שהוא החזיק בידי, שערפו את ראשו, ועל אישה מבוגרת שנמצאה ירויה בראשה כשהיא יושבת על כיסא גלגלים חשמלי.

חפצים אישיים, בגדים מפוזרים על הרצפה. הבתים שרופים כליל. ריח המוות נשאר באוויר. כמה עצב.

משפחות שלמות נשרפו חיים, סגורות בבתיהם, ע"י המחבלים.

קברי אחים של מתבגרים בני 12, 13 ו-14 שנרצחו ע"י פראי אדם אסלאמיים של החמאס בני 18 או 19, כמעט בגיל קורבנותיהם.

ריח המוות נשאר באוויר

יום שני 16 באוקטובר, 15.23

”מחבלי החמאס האסלאמיים
נכנסים לכל הבתים,
אחד אחרי השני, ורוצחים את
כל מי שנמצא בו.
ללא שום הבחנה

הגענו לשדרות. עיר רפאים.

אישה מבוגרת קופצת למותה מהקומה
השנייה כדי לברוח מהטבח הנוראי.
משפחות שלמות מתחבאות בתוך הממ"ד,
בהמתנה איומה.

שטח פתוח ליד הכביש : תחנת המשטרה
נארסה כליל, 20 שוטרים נהרגו במקום.

כשברקע שומעים את הדף ההפצצות,
מנהלת המכון לחוסן לאומי מתדרכת
אותנו. היא מספרת על ה-7 באוקטובר,
6.30 בשבת בבוקר, האזעקות. כמה
דקות עוברות ועשרות מחבלים נכנסים
בג'יפים ומתפזרים בכל העיר. הם יורים
בכל הבא ליד.

13 אנשים נרצחים בדם קר בתוך אוטובוס.
מחבלי החמאס האסלאמיים נכנסים לכל
הבתים, אחד אחרי השני, ורוצחים את
כל מי שנמצא בו. ללא שום הבחנה.

שדרות, עיר רפאים.

40.000 מתושביה פונו, רק כ-4.000
נשארים.

אבל הם יחזרו ויקימו את העיר מחדש.

על האישה שאיבדה את כל משפחתה ושהחזיקה את ידית דלת הממ"ד בבית שלה במשך 8 שעות רצופות. על הבחורה הצעירה הסובלת מהפרעת אכילה שעמדה להתאשפז ונחטפה. על הילדים שלא יודעים מה עלה בגורלם, אם הם נרצחו או נחטפו. על האמא שמתנחמת כשהיא מדמיינת שבנה נמצא עם אבא שלו למרות שהיא לא שמעה כלום ממנו מאז התקיפה.

הם מספרים על קבוצת הווטסאפ שהמחבלים חדרו אליה ושולחים הודעות על זה שהם אונסים את ביתם.

חיבקנו את משפחות הנעדרים ובכינו איתם. כל האנשים האלה, הגברים, הנשים שאנחנו כל כך רוצים לנחם ולחלוק את הכאב שלהם.

ואז ההודעה המרה מגיעה, סלין, אם לתינוק בן 6 חודשים שעדיין מניקה, נרצחה.

המאבק הוא לא רק המאבק של ישראל. הוא המאבק של כולנו, הוא אוניברסלי. מדובר במאבק לחיים.

יום שני 16 באוקטובר, 18.30

חשבנו שכבר ראינו את הנורא מכל, ואז אנחנו נפגשים עם משפחות החטופים, ואנחנו מבינים שזו רק ההתחלה. הכאב הוא אדיר, בלתי נתפס.

הכאב העצום של אם, רעיה, אחות, אח או אב.

הכאב שאנחנו מרגישים בתוכנו קורע את ליבנו.

משפחות החטופים הצרפתיים מספרים לנו מה שעובר עליהם וסיפרו על משפחתם.

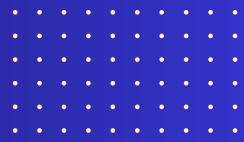
מיה בת 21, איתן בן 12, אוהד, סלין בת 32, קרין בת 24, קמלה בת 80, עופר בן 52, סהר בת 16, ארז בן 12, נויה בת 12. החטופים המוחזקים בידי החמאס-דעאש הם בני 6 חודשים עד גיל 87.

המשפחות מספרות על חטיפת בנם על אופנוע לעיני אמו, על בחורה שהלכה לרקוד במסיבה למרות רגל שבורה רק בגלל שהיא כל כך אוהבת לרקוד, על האש מסביב, ששורפת הכל. הן מספרות על האמא שרצה בתוך השדה במשך שעות עם תינוק ביד.

”המאבק הוא לא רק המאבק של ישראל.”

הוא המאבק של כולנו, הוא אוניברסלי.

”מדובר במאבק לחיים”

יום שלישי 17 באוקטובר, 8.30

”בקיבוצים, בשדרות, בפסטיבל
ברעים,
הברברים החליטו על דעת
עצמם את מי
לרצוח ואת מי לחטוף”

הכנסת

אמיר אוחנה מדווח לנו שכמה מחבלים שרצחו אזרחים היו מועסקים ועבדו בקיבוצים שתקפו והרסו. הקיבוצים של האזור היו שוחרי שלום ופעלו למען חיים משותפים בין העמים.

הוא מספר שהמחבלים לקחו בכוח ילד בן 14 מבית לבית כדי שהוא יבקש עזרה ולגרום לאנשים שהתחבאו לצאת מבתיהם כדי לרצוח אותם בדם קר.

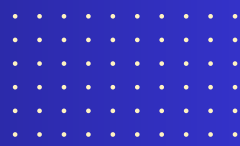
אמיר אוחנה ממשיך ומתאר מראות זועתיים: במשך התקיפה בפסטיבל המוזיקה, ברברי החמאס שרפו רכבים עם האנשים שהתחבאו מתחתם. גופות שרופות התגלו מעורבבים עם המתכת הנוזלית.

מפגש עם 11 חברי כנסת מקבוצת ידידות ישראל - צרפת ועם יושב ראש הכנסת, אמיר אוחנה.

חברי הכנסת מזכירים לנו, אף על פי שלא היה צורך בזה, שהמאבק שמנהלת מדינת ישראל היום, הוא מאבק פוליטי נגד הטרור האסלאמי, מאבק תקשורתי נגד הפצת אידאולוגיית המוות ומחיקת הערכים, מאבק דיפלומטי נגד אלה שממנים את הטרור, בעיקר איראן.

חברת כנסת שמתגוררת בשדרות מספרת שהיא התחבאה במשך שעות בממ"ד ביתה כשהיא שמעה יריות והבינה ששכנה נרצחה מטווח אפס. היא מספרת את הסיוט שהיא עברה, היא בוכה ואנחנו בוכים איתה.

יום שלישי 17 באוקטובר, 8.30

אמרו לנו שמספר מחבלים היו ילדים צעירים בני עשר ומתבגרים.

מציאות אכזרית לא מתקבלת על הדעת. בקיבוצים, בשדרות, בפסטיבל ברעים, הברברים החליטו על דעת עצמם את מי לרצוח ואת מי לחטוף. בחירה או סלקציה. הסלקציה הנוראה שמחזירה אותנו לתקופת השואה.

הצבא שהגיע לחלץ את תושבי הכפרים החקלאיים נחשף לערמות של גופות של נערות שנשרפו בחיים.

יו"ר הכנסת מזכיר לנו, למרות שאין צורך בזה, שלישראל יש זכות להגן על עצמה ובזאת היא מגנה על כל העולם הדמוקרטי.

הסכמי אברהם מיועדים להוביל לשלום ארוך טווח לאזור והשיחות היו בשלבים מתקדמים עם ערב הסעודית, והחמאס ואיראן מתנגדים לזה בכל תוקף.

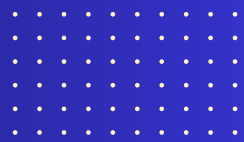
מדינות האזור ומצרים בעיקר, רואים את האינטרס שלהן לחסל את האסלאם הרדיקלי שמעוות את העמים ומנהיגיהם.

חברי הכנסת הישראלים חרדים לגורלם של 199 החטופים והמדינה תפעל בכל הכוח לשמור עליהם.

העולם צריך לשאול את עצמו את השאלה הגורלית : האם אני בעד או נגד טרור ?

העולם צריך לשאול את עצמו את השאלה הגורלית: האם אני בעד או נגד טרור ?

יום שלישי 17 באוקטובר, 10.00

המועצה לביטחון לאומי בירושלים

ביקורינו כחברי פרלמנט הוא **חינוי לישראל** שטרם קברה את כל קורבנותיה. הקצין הצבאי שמתדרך אותנו מספר בהתרגשות **שהתמיכה הזאת הרבה יותר חשובה ממה שהיא נראית.**

תקיפת הטרור האסלאמי שפקדה את ישראל היא מעבר לכל דמיון, ואף אחד לא ראה את זה בא.

מדובר במתקפה שתוכננה היטב במשך הרבה זמן שמטרתה להפיץ טרור ולהרוג כמה שיותר אזרחים.

אנחנו **לא מדברים על צבא סדיר שכובש מדינה ריבונית בשם דרישות טריטוריאליות, אלה בקבוצת מחבלים מאורגנת, בעלת אידאולוגיה מנוגדת לכל הערכים הכי בסיסיים כמו אהבת החיים.**

לחמאס כמו לדעאש שמשתמשים באותן שיטות, **אין שום ערך לחיי אדם.** לכן דרוש ללא היסוס, תמיכה מכל המדינות שחולקות את הערכים האלה.

”**לחמאס כמו לדעאש**
שמשתמש באותן שיטות, אין
שום ערך לחיי אדם”

כל מדינות המערב נפגעו ע"י הטרור האיסלאמי, כולל צרפת שנפגעה פעם נוספת רק לפני כמה ימים...

מדובר במהפך שמאתגר את כל היסודות שלנו אבל ישראל תצא מזה מחוזקת, בזכות נחישותה להגן על אזרחיה שחוו שנאה וטבח המונים.

לישראל לא נותרה ברירה אלה לחסל את החמאס על יסודו.

חוסן העם הישראלי הוא מרכיב חזק ממנו כמו גם הסולידריות והעזרה ההדדית שקיימת בתוך החברה הישראלית שאפשר לראות בכל הימים הקשים.

מלחמה זו היא הכרחית לא רק לישראל אלא לעולם כולו.

Prime Minister's Office
ISRAEL NATIONAL SECURITY COUNCIL

יום שלישי 17 באוקטובר, 12.20

ירושלים

ביקור אצל ההורים של חייל בעל אזרחות כפולה ישראלית וצרפתית, שנהרג בעת המתקפות.

הכאב שחווים הורים שמאבדים ילד הוא בלתי נסבל. ולנטין מת כגיבור: הוא הציל מספר אנשים והרג מחבלים עד שלא נשארה לו תחמושת.

הכאב עצום אך גם הגאווה של ההורים של ולנטין. הם פחדו שלא יבואו הרבה אנשים להלוויה שלו, יותר מ-1500 נוכחו בטקס המלווה את ילדם בדרכו האחרונה.

הוריו, אחותו, שנאלצה לחזור לצרפת, ההורים המאמצים הישראלים שלו שקיבלו את ולנטין בזרועות פתוחות כשהוא הגיע, חברים והמשפחה מקבלים את פנינו בשמחה והתרגשו לפגוש את מנואל וולס שהגיע לבקרם.

ולנטין כל כך אהב שבחים, הוא בטח שמח מלמעלה.

הוריהם של ולנטין גרים בצרפת. בנם בן ה-22 אהב את החיים ואת ישראל. הוא החליט לעלות לארץ לפני כשנתיים והיה אמור להשתחרר בעוד שבועיים.

בראש השנה הוא הפתיע את הוריו כשהוא נסע לצרפת לחגוג את החג איתם.

אנחנו מגיעים ביום האחרון של השיבה, בתום תקופת האבל. אמא של ולנטין היא אישה קטנה ועדינה עם חיוך יפה. היא משדרת גם שבריריות וגם כוח עצום.

היא ובעלה לא חששו לחיים של ולנטין (אלי) שהיה אמור להשתחרר בקרוב. כשהיא התבשרה על ההודעה המרה ב-7 לאוקטובר, היא איבדה את הכרתה. אבא של ולנטין צרח כששמע על מותו של בנו במשך דקות ארוכות ללא הפסק.

”הכאב שחווים הורים שמאבדים ילד הוא בלתי נסבל”

יום שלישי 17 באוקטובר, 14.52

בית החולים איכילוב

”לא מדובר בפצעי מלחמה
אלה בפצעים של ניסיון
לרצח אזרחים“

רוב הפצועים הם אזרחים שנפגעו בראש, בחזה ובשאר הגוף. לא מדובר בפצעי מלחמה אלה פצעים של ניסיון לרצח אזרחים. כל צוותי בי"ח מגויסים: יותר מ-300 רופאים עובדים ללא לאות מאז השבת השחורה. בית החולים מספק גם טיפול פסיכולוגי ורגשי לנפגעים לאחר הטראומה הבלתי נתפסת שהם עברו.

פציעות הגוף יחלימו, אך ייקח זמן עד שפציעות הנפש יעלמו... אם בכלל.

עם ישראל הוא עם חזק ותומך: יותר מ-2000 תרומות דם נרשמו מה-7 לאוקטובר. אנשים חיכו במשך שעות בתורים ענקיים ובתחושה של מחויבות. אנשים באים רק כדי להודות ולחזק את הרופאים, להביא עוגות לפצועים ולעודד את החולים.

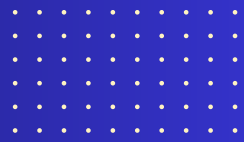
מאז הסכמי אוסלו, מטופלים בבית החולים ילדים חולים מעזה שלא יכולים לקבל טיפול בבתי החולים הפלסטינאיים כך גם אזרחים ערבים רבים. לפי ההסכמים שעדין בתוקף, ישראל מחויבת לספק שירותים רפואיים לפי הצרכים של האוכלוסייה הפלסטינית ולפי הבקשות של המתאם הפלסטיני בעזה.

רופא צעיר בעל אזרחות כפולה ישראלית וצרפתית מקבל את פנינו. הוא אורתופד ואומר לנו כמה הביקור שלנו נותן לו כח ומנחם אותו.

בי"ח איכילוב נוסד לפני 12 שנים וערוך להגן על המאושפזים במקרה של סכנה מנפילת רקטות או הפצצות. כך החניון התחתון הופך בין רגע לבית חולים, הרכבים מפונים ומיטות רפואיות מחליפות אותם. התהליך לוקח שבוע והחניון הופך לבית חולים עם כל הציוד הנדרש.

בית החולים ספג רקטות אך ללא נפגעים. לאחר המתקפה, בית החולים קלט כ-300 נפגעים שכולם נמצאים בחיים.

יום שלישי 17 באוקטובר, 14.52

בתום הביקור בבית החולים, הרופא הצעיר שקיבל אותנו מחבק אותנו ומודה לנו. עם חיוך על הפנים, הוא אומר: "אנחנו חזקים, נעמוד במשימה שלנו".

הוא ממשיך לנסוע, ובורח משם. הוא מגיע לאוהל של מגן דוד אדום שמקימים בכל אירוע גדול ומתקשר לאמא שלו כדי להרגיע אותה. ברגע הזה, הוא לא מבין את גודל האסון המתרחש. הוא חושב על חדירת מחבל אחד, אך מהר מאוד הוא מבין שהמצב חמור.

הוא שומע צעקות וצרחות, הוא בורח מהאוהל תחת אש כבדה. שנייה לאחר שהוא ברח, לא נשאר זכר מהאוהל. הוא רץ במשך שעות למרות הכאב והדם שנוזל מפצעיו, עד שהוא חולץ ע"י חיילים.

הוא עוצר בסיפור שלו ואומר: "אתם צריכים להבין. אני ישראלי. רצח תינוקות לא קשור למאבק טריטוריאלי. אנחנו ננצח בזכות האהבה והכוח שלנו, ונגיע לשלום."

הפצוע השני הוא מפקד בגולני. הוא מבקש להישאר בעילום שם. נקרא לו ארז. ארז בן 25, בעל גוף שרירי, עם וחיוך ומבט מעלף.

מפגש עם שני פצועים מאושפזים ששרדו את המתקפות

תומר היה בדרך לפסטיבל המוסיקה, כדי לחגוג אהבה ושלום ובעיקר לרקוד. הוא מחייך. הוא בן 20.

פתאום, הוא רואה מכוניות חולפות במהירות והוא שומע שצועקים לו לברוח. הוא נקלע לצרור יריות המגיע מכל עבר וחוטף כדור ביד.

”אנחנו ננצח בזכות האהבה והכוח”

יום שלישי 17 באוקטובר, 14.52

רצח תינוקות לא
קשור למאבק
טריטוריאלי

הוא מצליח להרוג שני מחבלים מטווח אפס כשרימון מתפוצץ ופוגע לו בגרון. שלושה חיילים נהרגו, אבל הוא שרד.

הוא הציל מספר אנשים, גברים, נשים וילדים שהוא חילץ מהקיבוצים המותקפים. הוא הגן על העם שלו, הוא מתגאה ובצדק.

יש לו צלקת גדולה בצוואר, כאילו ניסו לשחוט אותו. אבל סיפורו שונה. ב-7 באוקטובר, ארז מטייל עם אחיו כאשר הוא מתחיל לקבל מספר רב של הודעות בטלפון. הוא ואחיו מבינים שקורה משהו גדול, ומבקשים ממנו להגיע במהרה.

לא מדובר במשימה רגילה. למרות מיומנויות לחימה גבוהות, הוא ו-5 חיילים נוספים נקלעים למארב, הוא מבין שהוא עומד למות וחושב על משפחתו.

יום שלישי 17 באוקטובר, 16.15

תל אביב מפקדת צה"ל.

מהר מאוד לאחר המתקפה, הממשלה הכריזה על מצב מלחמה, לא מבצע רגיל.

שני המעברים בגבול שהם הכרחיים לעזתים, נהרסו כליל ע"י החמאס.

המתקפה התרחשה בתקופה של פיתוח פרויקטים חסרת תקדים בין ישראל לפלסטינים מעזה.

לפני ה-7 לאוקטובר, ישראל העניקה 18.000 אישורי עבודה יומיים לעזתים המאשרים להם לעבוד בישראל.

הם השתמשו בכל ההשקעות להרס ובחרו את המוות על החיים.

"עכשיו, עלינו להרוס את היכולות המבצעיות והשלטוניות של החמאס."

אלוף במיל" מקבל את פנינו. הוא עדיין לא מעכל מה שקרה, הוא לא מכיל את הזוועות והאכזריות, הטבח, הכל בלתי נתפס.

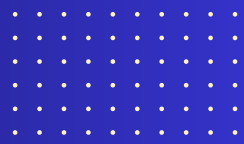
הוא מודה לנו על העידוד בחום גדול. המשלחת הפרלמנטרית הצרפתית היא הראשונה שהגיעה לארץ מאז האסון. דבריו משמחים ומעודדים אותנו.

האלוף מבקש להגיד כמה הוא גאה במדינה שלו ובחוסן שלה. כל מי שפגשנו במשך המסע שלנו חוזרים על תחושת הגאווה שלהם ועל הרצון להמשיך קדימה.

הם רוצים להנות מכל רגע בהווה כי אין לדעת ממה עשוי העתיד.

"אנחנו רגילים לתקופות של שקט ושל הפרעות סדר בעזה. אבל הפעם המצב שונה.

המשלחת הפרלמנטרית
הצרפתית היא הראשונה
שהגיעה לארץ מאז האסון

יום שלישי 17 באוקטובר, 16.15

המטרות שלנו הן רק צבאיות אך החמאס נוקט עמדה מתוך הבתים, בתי הספר, בתי החולים או במסגדים כאסטרטגיה.

ברצוננו לשים קץ לטרור בחיסול התשתיות המבצעיות של החמאס, ארגון טרור שפועל בשיטות דעאש.

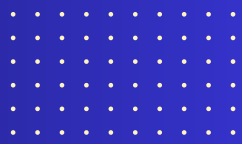
ה-7 לאוקטובר יישאר בזכרוננו, בזיכרון אבותינו ואבות אבותינו לעד. מאז השואה, מדובר בטבח יהודים הכי גדול שהתרחש ביום אחד.

אזרחי עזה סובלים בגלל המלחמה. אבל אנחנו הישראלים, מכבדים ותמיד נכבד את החוק הבינלאומי.

אנחנו מודיעים לפני כל הפצצה כדי לאפשר פינוי האזרחים. נקמה היא לא באוצר מילים שלנו. חיילי צה"ל לא אונסים, לא רוצחים אזרחים מטווח אפס, הם לא עורפים ראשים, הם לא תוקפים תינוקות או נשים הרות. הם לא חוטפים בני ערובה.

מאז השואה,
מדובר בטבח יהודים הכי
גדול שהרחש ביום אחד

יום שלישי 17 באוקטובר, 16.15

נעשה מאמץ למנוע
מפשע זה לחדול
מחדש

הקצין מוסיף שהאז"ם הכניס דלק לעזה לפני זמן קצר על מנת להפעיל מפעל להתפלת המים, אך חמאס גנב את הדלק לעצמו. גם צינורות המים המיועדים לעזתים נלקחו ושימשו לשיגור רקטות.

בסיום דבריו, הקצין עונה ביושר וברי להתחמק על כל השאלות. הוא קצין בכיר בצבא אך הוא לפני הכל בן אדם ואבא שהיה עד לזוועות. איש עמיד. בן אדם.

מצאנו תוכניות מאוד מפורטות של החמאס. הייתי בהלם. התוכניות היו לרצוח ולחטוף כמה שיותר אזרחים. המטרה הייתה לגרום להלם ולהרס. אם חיזבללה או אירן נכנסים למלחמה, אנחנו נדע מה לעשות."

כאשר שואלים אותו על המחדל בצבא ובכוחות המודיעין, הוא עונה בנחישות: "אנחנו נלמד מהטעויות שלנו. לאחר המלחמה, נקים וועדת חקירה גדולה מאי פעם בארץ. אנחנו נוודא את כל האחריות, ואנחנו נפעל בכל הכח כדי להיות בטוחים שאסון כזה לא יחזור לעולם.

"לישראל יכולות צבאיות גדולות ואנחנו נחושים לחסל את החמאס. אין לנו ברירה אחרת אם אנחנו רוצים לחיות בשלום."

לגבי נושא ניתוק המים לעזה, אנחנו מבינים שישראל מספקת כ-8% מהמים כשכל השאר מספקים המצרים.

יום שלישי 17 באוקטובר, 17.15

הקרבות יתנהלו בידיעה שבני הערובה הרבים ישמשו כמגנים אנושיים. חמאס ממלכד גופות באופן קבוע.

ביקור הנשיא האמריקני ג'ו ביידן מהווה ככל הנראה הרתעה נגד התערבות איראן וחזיבאללה שיושב בלבנון.

ישראל לא נמצאת בסכנה קיומית היום, אך כוח ההרתעה נפגע קשות.

לישראל אין ברירה אלה להגיב בכל העוצמה תוך כיבוד זכויות הומניטריות, וכפי שהיא תמיד נהגה.

מר ג'ורנס מזכיר לנו ש"ניצחון גדול הוא ניצחון צודק". הוא גם מסביר לנו שאנחנו במלחמה תקשורתית. חמאס רואה תמונות הרס וקורבנות אזרחיים כיתרון לכך, הוא מונע מהאוכלוסייה לברוח באמצעות הנחת בלוקים מבטון על הכביש בין הדרום לצפון. התעמולה של החמאס מופצת בכל העולם ע"י תומכיו או ע"י האידיויטים השימושיים (הערה אישית).

לשגריר אין מידע על החטופים ולו היה לו היה שומר על כך בסוד. בינתיים מדברים על "נעדרים". כיום, כ-3000 צרפתיים ופרנקו-ישראלים עזבו את הארץ לצרפת..

מפגש עם פרדריק ג'ורנס, שגריר צרפת בישראל. השגריר בתפקיד 3 חודשים. הוא מקבל את פנינו בשגרירות צרפת בתל-אביב.

פרדריק ג'ורנס היה עד לקיפאון המדינה לאחר המתקפות הזוועתיות כנגד העם היהודי שהכאב פקד אותו פעמים כה רבות במהלך ההיסטוריה.

הטראומה היא עצומה. קוברים עשרות מתים כל יום ללא הפסקה. עם ישראל חי בצל טרור הרקטות כבר שנים וכמעט התרגל לשגרה הזאת, בזכות כיפת ברזל שמציל חיי אלפי אזרחים מאז השתלטות החמאס בעזה ב-2007.

המצב מסובך כיום בגלל המחבל הביטחוני שהתגלה במדינה. מסע הטרור מה-7 באוקטובר תוכנן היטב ולאורך זמן רב למרות שיתוף פעולה כלכלי ופרויקטים רבים בין ישראל לעזתים.

לכן, לממשלה אין ברירה אלה לעמוד עכשיו בהסכם בינה לבין תושבי עוטף עזה ולהבטיח להם ביטחון בחיסול טוטאלי של איום החמאס.

המלחמה תהיה ארוכה וקשה: עזה מורכבת מעשרות מנהרות, ומסדרונות שהאיסלאמיים בנו במשך שנים מתחת לאדמה, רובם בקרבת אתרים אזרחיים, בתי ספר ובתי חולים.

יום 3 יום רביעי 18 באוקטובר

שדה התעופה, יציאה לפריז

אנחנו עוזבים היום את ארץ ישראל.

ני מודה לכם שעקבתם אחרי היומן שלי. תודה גם על המסרים הרבים והמעודדים. התרגשתי מכל תשומת הלב מכם, מכל הודעה קטנה כדי שאשמור על עצמי, על כל תודה עבור הדוח היומיומי, שעה אחרי שעה, על המסע שלנו בארץ. אני חוזרת מותשת, אי אפשר לא להיפגע ממסע כזה, אבל אני מרגישה טוב ונחושה כתמיד.

לא תכננתי לערוך יומן מסע אך הוא התגלה לי **כהכרחי** במפגש הראשון בבסיס הצבאי 'שורה', המיועד לזיהוי גופותיהם של קורבנות הטבח. הוא התגלה לי כחיוני לדורות. דחף לדבר, לספר את הסיפורים האישיים של אנשים שחיהם כבר לא יהיו כפי שהיו, אחרי שהם חוו את הגרוע מכל.

אנוכי ועמיתיי מרוצים מזה שהגענו לישראל מיד אחרי המתקפה והטבח הנוראי נגד יהודים מאז השואה. לפני יציאתנו מצרפת, אנשים תמימים אך כנים, ניסו לשכנע אותנו לוותר על הנסיעה: "מוקדם מדי, זה לא מתאים עכשיו, זה יכול לסבך את הישראליים, למה עכשיו..." ההפך הוא הנכון. **היינו חייבים להיות שם וברגע זה.**

היינו המשלחת העולמית הראשונה שהגיעה לאחר ה-7 באוקטובר. הראשונים לחבק את הישראליים, להקשיב בהתרגשות עצומה לסיפורים העצובים, לנסות לנחם אותם ולהגיד להם שהקרב שלהם הוא צודק ושנחנו תומכים בהם. הם הודו לנו, לא פעם אחת, לא פעמיים אלה עשרות פעמים **על נוכחותנו החיונית עבורם.**

אי אפשר לדמיון את גודל ההלם של טבח ה-7 באוקטובר 2023 עבור העם הישראלי והעם היהודי כולו. הזיכרון הקולקטיבי של העם היהודי מורכב מיצירתיות, המצאות, הצלחות מדהימות, פרסי נובל, גאווה וניצחונות. אך גם מהחלקים האפלים בהיסטוריה האנושית: השפלות, גירוש, הלשנה, שרפות, שנאה, טבח, המחתות, פוגרומים, שואה.

כשבגבר שרפו ילדים, רצחו נשים, אבות ואימהות לא חשבנו לחזור למראות הבלתי נתפסים הללו במנג, על אדמת אבותיכם. ההלם מול התועבה הוא בלתי סביר.

אבל למרות הכל היינו עדים לכוח המופלא והחוסן הייחודי לעם היהודי. לכן הידחות בינו חייבת להיות בלתי מתפשרת. לא מדובר רק בתמיכה או חברות למדינה ולאזרחיה, לעם שסבל וממשיך לסבול. מדובר באנושיות פשוטה. הבחירה בין ברבריות קיצונית של אידאולוגיה אסלאמית המקדשת את המוות, שיוקת על הערכים שלנו, על

החופש שלנו. חופש לחיות, לצחוק, לכתוב, לערער, לדבר, לתקוד, לאהוב. לכן אין לנו את הזכות לוותר על הנחישות שלנו. הקרב יהיה קשה, המלכודת יהיו רבות כך גם הכוונות הזדוניות. כוחות הרשע ימשיכו לצעוק לקורבנות שהכאב והסבל שלכם לא נוגע לליבם כי הם שונאים אתכם, הם שונאים מה שאתם. כוחות הרשע בחרו להמעיט בערכן של הזוועות כי הן לא משתייכות למחנה הנכון ולהאשים את השורדים בגלל שהאמת מפרעה להם.

אותם כוחות רשע מפיצים את הכחשת השואה והפיכת הערכים ושלצער תופסים תאוצה ברשתות החברתיות ובמספר ערצי תקשורת בעולם. לכן, למרות כל הכעס ולפעמים הייאוש הקיימים ולמרות הרצון שלנו המובן לעזוב את הכל ולכבד את הכל, חובתנו להיות שחקנים פעילים בקרב הזה. לכל אחד מאתנו יש תפקיד. **החובה של כלנו, בכל מצב, עם המיומנויות שלנו, להפוך לשומרי האמת, שומרי התקווה ושומרי האמונה באנושות.**